

A romantic couple in formal attire. The man is on the left, wearing a white turtleneck and a light-colored patterned vest, leaning towards the woman on the right. The woman is wearing a dark, strapless dress and is adorned with a pearl necklace, a matching bracelet, and earrings. They are in a close embrace, about to kiss. The background is a dark, ornate interior.

*Manželství
bez chybičky*

LESTEROVI

STEPHANIE
LAURENSOVÁ

***Manželství
bez chybičky***

STEPHANIE LAURENSOVÁ

***Manželství
bez chybičky***

PŘEKLAD

IVA HARRISOVÁ

Český název: Manželství bez chybičky
Název anglického originálu: A Comfortable Wife
Autorka: Stephanie Laurensová
Překlad: Iva Harrisová
První vydání: Mills & Boon, 1997
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 1997 by Stephanie Laurens
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska Sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8206-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8207-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8208-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Čtyřiatřicet je, drahý Hugo, alarmující věk.“
„Cože?“ Hugo Satterly se probral z dřímoty, otevřel obezřetně jedno oko a zadíval se zkoumavě na dlouhonohou postavu usazenou elegantně na protějším sedadle kočáru. „Proč myslíš?“

Philip Augustus Marlowe, sedmý baron Ruthven, se neobtěžoval odpovědět – alespoň ne přímo. Jen se zadíval na letní scenérii ubíhající za okénkem a poznamenal: „Nikdy by mě nenapadlo, že se budu dívat, jak mezi sebou Jack a Harry soutěží, kdo jako první zajistí další generaci Lesterů.“

Hugo se narovnal. „Těžko říct, kdo zvítězí. Jack se chtěl vsadit, ale Lucinda ho zaslechla.“ Hugo se ušklíbl. „A bylo samozřejmě po sázení. Prohlásila, že nepřipustí, abychom je všichni se Sophií pozorovali a počítali dny. Škoda.“

Philip se pousmál. „Lucinda je neobvykle rozumná žena.“ Po chvilce spíš sám k sobě dodal: „A i Jack má obrovské štěstí, že našel Sophii.“

Vraceli se z týdenní party na venkově na Lester Hall. Pořádala ji Sophie, manželka Jacka Lestera, za vydatné pomoci Lucindy, novomanželky Harryho

Lestera. Obě nové členky rodiny Lesterů byly diskrétně, ale neomylně v očekávání, a jenom zářily. Nezakryté štěstí naplnilo každický kout starého rozlehlého domu a přeneslo se na úplně všechny hosty.

Týden utekl jako voda a Philip se vracel s pocitem, že jeho domov zděděný po předcích je sice vzorně vedený a udržovaný, ale nikdy ho tam nepřivítá takové hřejivé teplo, takový příslib budoucnosti. Huga, dlouholetého přítele, zapřísáhlého starého mládence a občas i proutníka, pozval právě proto, aby nemusel myslet na neradostnou cestu, která se před ním otvírá. Aby se rozptýlil a zapomněl.

Zavrtěl se na sedadle, zaposlouchal se do rytmičké klapoty kopyt svých koní a zaměřil se na dozrávající úrodu na polích – a Huga nenapadlo nic lepšího než ho nemilosrdně upozornit na stávající problém.

„Řekl bych, že budeš další na řadě.“ Hugo se opřel ramenem o stěnu kočáru a zadíval se s ledovým klidem na zlátnoucí pole. „Vsadím se, že právě proto jsi tak zachmuřený.“

Philip přimhouřil oči a probodl nevinně se tvářícího Huga pohledem. „Představa, že strčím *dobrovolně* hlavu do chomoutu a nechám se svázat pouty manželství, není zrovna lákavá.“

„Já se takovou představou vůbec nezaobírám.“

Philip se ještě víc zakabonil. Hugo oplýval nezávislými finančními prostředky a neměl blízkou rodinu, tak ho nikdo netlačil do toho, aby se oženil. Nenacházel se v jeho překérní situaci.

„Nechápu, proč s tím tolik naděláš,“ pokračoval Hugo. „Tvoje nevlastní matka před tebe s obrovskou

radostí seřadí nejžádanější mladé dámy – a ty si je budeš muset jedinež prohlédnout a vybrat si tu nejvhodnější.“

Vzhledem k tomu, že Henrietta byla také ženského pohlaví, určité by byla štěstím bez sebe a s nadšením by pomohla. „Ovšem,“ Philipovi se vloudil do hlasu ocelový tón, „kdyby se spletla, byl bych to já, ne ona, kdo by zaplatil nejvyšší cenu. Trpěl bych do konce života. Děkuji, ne. Jestli má dojít k chybě, která mi zničí život, chci se jí dopustit osobně.“

Hugo pokrčil rameny. „V tom případě budeš muset sestavit vlastní seznam. Projdi debutantky, provej jejich původ a ujisti se, že se jenom nechichotají, umějí také mluvit a neuculují se přihloupě u snídaň.“ Hugo nakrčil nos. „Pěkně nudná práce.“

„Skličující práce.“ Philip se opět zadíval na ubíhající krajinu.

„Škoda, že neexistuje víc žen jako Sophie a Lucinda.“

„To je pravda.“ Philip odpověděl natolik upjatě, že Hugo naštěstí pochopil narážku, zmlknul a začal opět dřímat.

Kočár rachotil monotónně do dáli.

Philipovi vystala proti jeho vůli před očima budoucnost. Obraz života po boku jedné z krasavic z vysoké společnosti. Ten obraz byl značně nelákavý. Philip ho znechuceně odehnal a začal si v hlavě sepisovat vlastnosti, které by měla jeho nastávající mít.

Loajalita, jistá dávka inteligence, přijatelný zjev – tahle kritéria byla jasná. Existovalo však ještě cosi mlhavého, co se podařilo najít Jackovi a Harrymu a co se nedalo vyjádřit slovy.

Po onom záhadném cosi pátral Philip ještě v okamžiku, kdy kočár zahrnul mezi sloupy vysoké brány a vydal se po příjezdové cestě vedoucí k Ruthven Manor. Bylo to elegantní sídlo postavené v georgiánském stylu na pozůstatcích původního domu, zastrčené úhledně do údolí sussexské pahorkatiny. Jeho světlé kameny hladily zlatavé prsty slunce stojícího stále vysoko na obloze, odrážely se ve vysokých okeních tabulích, zjemňovaly přísné linky a tančily po popínavých rostlinách a ve větvích okolních stromů.

Můj domov, zaznělo Philipovi v hlavě, když vystupoval z kočáru na kamínky vysypané nádvoří před domem. Pak se ohlédl přes rameno, přesvědčil se, že Hugo se probudil a také vysedá, a zamířil ke schodišti.

Jakmile došel ke vstupním dveřím, doširoka se rozevřely a stanul v nich Fenton, majordomus na Ruthven Manor od doby, co byl Philip ještě v plenkách, rovný jako svíčka, ale s úsměvem na rtech.

„Vítejte doma, mylordé.“ Fenton odebral svému pánovi obratně klobouk a rukavice.

„Děkuju, Fentone.“ Philip ukázal na Huga, který právě vstoupil dovnitř. „Pan Satterly u nás několik dnů pobude.“ Hugovi nevisely na krku akry rodinných pozemků, takže zde býval častým hostem.

Fenton se poklonil a natáhl se po Hugově klobouku. „Nechám připravit váš obvyklý pokoj, pane.“

Hugo se souhlasně usmál.

Philip se rozhlédl po vstupní hale a pak se obrátil zpátky k Fentonovi. „Jak se má Její Jasnost?“

Antonia Manneringová poslouchala s nakloněnou hlavou o patro výš nad hlavním schodištěm.

Usoudila, že Philip má hlubší hlas, než si pamatovala. Jeho otázka však pro ni byla také narážka k nástupu na jeviště.

Antonia se zhluboka nadechla, zavřela na okamžik oči, opět je otevřela a vykročila. Spěšně. Ne natolik překotně, aby působila nevycválaně, ale dostatečně rychle, aby to vypadalo, že netuší, že právě někdo přijel. Přešla přes odpočívadlo a pustila se dolů po posledním křídle, oči na schodech, ruku zlehka položenou na zábradlí. „Fentone, Její Jasnost si přeje, abyste k ní co nejdříve poslal Trant.“ Teprve potom vzhlédla.

„Ach!“ V jejím zvolání zazněla přesně správná dávka překvapení a rozrušení. Však ji také hodiny nacvičovala. Pak zpomalila, zastavila se a vytřeštila pohled. Tentokrát nemusela nic hrát. Oči se jí rozevřely naprosto samovolně, stejně jako ústa.

Scéna, kterou měla před sebou, vypadala jinak, než si představovala – i když zase ne tak úplně. Byl tam samozřejmě Philip a otáčel se právě od Fentona směrem k ní, pevně vykroužená obočí lehce povytažená, a v šedivých očích se mu zračilo jen zdvořilé překvapení.

Rychle si prohlédla jeho rysy: široké čelo, těžká oční víčka, výrazně patricijský nos, jemně vykroužená ústa nad pevnou bradou. Nezaznamenala v jeho mírně odměřeném výrazu nic, kvůli čemu by se jí muselo rozbušit srdce. Přesto se jí zrychlil pulz. Zadrhl se jí dech. Zmocnila se jí záhadná panika.

Philip odvrátil pohled od jejího obličeje a Antonia se krátce nadechla, využila prchavého okamžiku a prohlédla si Philipovu postavu. Ten si sundal

jediným plynulým pohybem těžký kabát s pelerínou přes široká ramena a odhodil ho do Fentonových napřažených paží. Odhalil nevýrazně šedivý kabátec, ale dokonalý střih a padnoucí forma Antonii prozradily, že pochází z dílny prvotřídního krejčího. Hnědé vlasy se Philipovi vlnily v elegantním nepořádku. Umně poskládaný nákrčník měl sepnutý lesknoucí se zlatou jehlicí. Dlouhé nohy mu obepínaly jelenicové kalhoty zdůrazňující svalnatá stehna nad naleštěnými jezdeckými botami.

Antonia se ještě jednou trhaně nadechla a vrátila se pohledem k jeho obličejí. Philip pozvedl ve stejný okamžik oči a jejich pohledy se setkaly.

Zpříma si ji chvíli měřil, v očích lehce zamračený výraz. Pak jí pohlédl na vlasy a vrátil se k obličejí. Jeho zamračený výraz se proměnil v nezakryté ohromení.

„*Antonia?*“

Philip zachytil ve svém hlase údiv. Neslyšně se napomenul a pokusil se nasadit obvyklou nonšalantnost, což mu Antonia Manneringová znesnadnila tím, že nazvedla sukni a překonala poslední schody.

Philip zůstal přimrazený na dlaždicích haly a sledoval, jak k němu Antonia pluje. Pokoušel se uspořádat útržky vzpomínek, které se mu honily v hlavě, a dát si je dohromady se štíhlou bohyní blížící se s nevzrušeným poklidem v srdcovitém obličejí, úžasnou postavu zvýrazněnou šaty z jemně vzorovaného mušelínu.

Když ji viděl naposledy, bylo jí teprve šestnáct, byl hubená a rozpustilá, ale už i tenkrát půvabná. Teď se pohybovala jako víla, jako by se nohama

vůbec nedotýkala země. Pamatoval si na ni jako na závan čerstvého vzduchu, který s sebou přivázela, když přijížděla každé léto na prázdniny, společně se smíchem, otevřenými úsměvy a nezníčitelnou, téměř pánovitou přátelskostí. Nyní jí hrál na rtech uvolněný úsměv, ale v očích se jí zračil ostražitý výraz.

Philip k ní přešel a Antonia se ještě víc usmála a podala mu ruku.

„Jsem to skutečně já, mylorde. Od našeho posledního setkání uplynula spousta let. Promiňte, prosím.“ Antonia ukázala rozmáchlým gestem ke schodišti, po němž právě sestoupila. „Netušila jsem, že jste právě přijel.“ S poklidným úsměvem se podívala Philipovi do očí. „Vítejte doma.“

Philip si připadal, jako by mu Harry Lester právě zasadil ránu pěstí přímo do čelisti. Přijal nabízenou ruku a vzal Antonii za prsty. Všiml si, že se jí chvějí, a instinktivně zesílil stisk. Pohled mu při tom padl na její úchvatně tvarované rty. Přinutil se od nich odtrhnout a ztratil se ve zlatozelených hlubinách jejích očí. Uvolnil sevření a podíval se Antonii na zářivě zlatavé kučery.

„Nechala sis ostříhat vlasy.“ V hlase mu nepřeslechnutelně zaznělo ohromení, do něhož ho Antonia uvrhla, stejně jako zklamání.

Antonia zamrkala a sáhla si volnou rukou na kudrlinky visící nad uchem. „Ne. Jenom... jenom... je mám vyčesané.“

Philip stáhl rty do němého „ach“.

Zvláštní pohled, kterým po něm Antonia vrhla, a Hugovo zakašlání, ho navrátily se zaduněním

na zem. Odehnal nutkání vytáhnout pár vlásenek, ujistit se, že Antoniina zlatá hřívka je stále stejná, jak si pamatuje, zhluboka se nadechl a pustil Antonii konečně ruku. „Dovol, abych ti představil pana Satterlyho, mého blízkého přítele. Hugo – slečna Manneringová. Neteř mé nevlastní matky.“

Hugovo uhlazené pozdravení a Antoniina bezprostřední odpověď poskytly Philipovi čas, aby se vzpamatoval. Když se k němu Antonia opět otočila, věnoval jí kultivovaný úsměv. „Předpokládám, že jsi konečně podlehla Henriettinu naléhání.“

Antonia se mu s upřímným výrazem v obličeji podívala do očí. „Skončil rok předepsaného smutku. Tak jsem usoudila, že nadešel ten správný čas k návštěvě.“

Philip měl k vlastnímu překvapení co dělat, aby se potěšeně nezazubil, ale podařilo se mu místo toho jenom poznamenat: „Je mi velkou ctí – těší mě, že tě můžeme opět přivítat pod střechou tohoto skromného domu. Doufám, že se zdržíš na delší dobu – to by udělalo Henriettě velkou radost.“

Antonia se pousmála. „Opravdu? Ale to, jak dlouho pobudeme záleží na spoustě dalších okolností.“ Antonia se na Philipa ještě chvíli dívala, a potom se otočila s úsměvem k Hugovi. „Omlouvám se, že vás tady nechávám stát. Teta právě odpočívá.“ Vrhla pohledem po Philipovi. „Přejete si, abych nechala přinést do salonku čaj?“

Philip přes její rameno zachytil Hugoův vyděšený výraz. „Ach... to nebude nutné.“ Lenivě se na Antonii usmál. „Mám pocit, že Hugo by dal přednost o něco vydatnějšímu občerstvení.“

Antonia povytáhla obočí a pak jí zacukalo v koutcích úst a ve tváři se jí udělal neodolatelný důlek. „Pivo v knihovně?“

Philip se uličnicky pousmál a naklonil hlavu, stále zadívaný do Antoniiných očí. „Drahá Antonie, jak vidím, ani věk neutupil tvůj pronikavý důvtip.“

Antonia nakrčila jemné čelo, ale v očích se jí stále zračil smích. „Obávám se, že máte pravdu, mylord.“ Kývla na Fentona. „Pivo do knihovny pro jeho lordstvo a pana Satterlyho.“

„Jak si přejete, slečno.“ Fenton se poklonil a odkráčel.

Antonia pohlédla zpátky do Philipova obličeje a rozvážně se usmála. „Dám tetě Henriettě vědět, že jste dorazil. Právě se probudila po odpoledním spánku – určitě vás s velkým potěšením asi tak za půl hodiny přijme. A teď mě, prosím, omluvte.“

Philip naklonil hlavu.

Hugo se elegantně uklonil. „Těším se, až se uvidíme u večere, slečno Manneringová.“

Philip po něm vrhl ostrým pohledem. Hugo byl však příliš zaměstnaný usmíváním se na Antonii a ničeho si nevšiml.

Philip ho neslyšně proklel, a ještě než se Antonia otočila k odchodu, se jí podíval krátce do očí. Pak pozoroval, jak přechází přes halu a s lehkým pohupováním v bocích stoupá do schodů.

Hugo si odkašlal. „Co je s tím pivem?“

Philip sebou polekaně trhl. Potom se ušklíbl a ukázal ke knihovně.

Ve chvíli, kdy Antonia přicházela ke své ložnici, dokázala už poměrně pravidelně dýchat. Netušila,

že jí to malé představení bude stát tolik sil. Žaludek měla pořád sevřený a srdce ještě nepřestalo zdívočele bušit. A to netíhla k nervozitě a většinu situací zvládala s vyrovnaným klidem.

Se zachmuřeným čelem strčila do dveří. Okna zůstala otevřená dokořán. Závěsy se pohupovaly v mírném větru a vzdušnou místnost naplnily vůně léta – zelená tráva, růže a náznak levandule z obrub v italské zahradě. Antonia za sebou zavřela a přešla přes ložnici. Opřela se dlaněmi o parapet, předklonila se a zhluboka nadechla.

„Páni! Tohle je přece váš nový nejlepší mušelín.“

Antonia se zprudka otočila a zjistila, že před otevřenou šatní skříní stojí její komorná Nell, hubená, kostnatá osůbka s šedivými vlasy staženými do pevného uzle. Měla plné ruce práce s ukládáním košilek a spodniček na jejich místo ve skříní. Když byla hotová, otočila se, dala si ruce v bok a přešla pohledem po Antonii. „Myslela jsem si, že si ho schováváte na zvláštní příležitost.“

Antonia se potutelně usmála, pokrčila rameny a obrátila se zpátky k výhledu z okna. „Rozhodla jsem se, že si ho vezmu dneska na sebe.“

„Vážně?“ Nell zúžila oči. Popadla hromádku kapesníků a začala je třídit. „Kdo to právě přijel? Pán domu?“

„Ano. Ruthven.“ Antonia se opřela o okenní rám. „Přivezl s sebou přítele – pana Satterlyho.“

„Pana Satterlyho?“

Nell zazněl v hlase podezíravý tón. Antonia se usmála. „Ano. Přijdou na večeři. Musím se rozhodnout, co si vzít na sebe.“

Nell si odfrkla. „To nebude moc dlouhé rozhodování. Jestli máte večer s džentlmeny z Londýna, máte na výběr buď růžový taft, nebo narcisově žluté hedvábí.“

„V tom případě žluté hedvábí. A přála bych si, abyste mi upravila vlasy.“

„Samozřejmě.“ Nell zavřela šatník. „Musím ještě pomoci dole v kuchyni, ale vrátím se včas, abych vás zkrášlila.“

„Hmm.“ Antonia si položila hlavu na okenní rám.

Nell polkla zavrčení a vykročila ke dveřím. Zastavila se s rukou na klíče a s nezakrytou láskyplností se podívala na štíhlou postavu u okna. „Mám varovat pana Geoffreyho, že se bude muset dostavit ke stolu v civilizovaném stavu?“

Ta otázka vytrhla Antonii ze zadumání. „Panebože, ano! Úplně jsem na Geoffreyho zapoměla.“

„Tak tohle se ještě nikdy nestalo,“ zamumlala Nell.

Antonia ji neslyšela, protože se mračila na sloupek postele. „Rozhodně ho varujte, že nesmí přijít s nosem zabořeným v knize.“

„Provedu. Jasně mu to vysvětlím.“ Nell se zazubila, rozloučila se kývnutím hlavou a vyšla z místnosti.

Jakmile za ní zaklaply dveře, zaměřila se Antonia opět na zahradu a nechala se zalévat lesní krásou. Ruthven Manor milovala. Připadalo jí, jako by se vrátila domů. Instinktivně cítila, že daleko víc než na Mannering Park patří právě sem – do mírně kopcovité krajiny a mezi letité košaté stromy stojící jako ochránci kolem celého domu. Právě tyto pocity a náklonnost k Henriettě ovlivnily její rozhodnutí.

Geoffrey brzy vstoupí do velkého světa a je načase, aby udělala to samé. Ve čtyřiašedesáti jí nekytnou žádné velké vyhlídky. Na Ruthven Manor ji přivedly prozaické důvody.

Philip, lord Ruthven si musí najít manželku.

Antonia se ušklíbala. Měla stále čerstvě na paměti předchozí nervozitu. Na bázlivost nezbyvá v jejím plánu místo. Dnes odpoledne podnikla první krok. Teď musí pokračovat ve své roli – nikdy by si neprominula, že se alespoň *nepokusila*. Pohlédla do zrcadla, načechrala si kadeře a prsty jí strnuly při vzpomínce na Philipovo ohromení. Téměř jako by mu vyrazila dech – což bylo za daných okolností povzbudivé pomyslení.

Antonia zamířila se znovuzrozeným sebevědomím k pokojům své tety.

Hugo, posílený korbelem vynikajícího piva dole v knihovně, se rozhodl, že ukojí svou zvědavost. „Mannering, Mannering,“ zamumlal a povytáhl tázavě obočí na Philipa. „Nějak se mi to jméno nezdáří zařadit.“

Philip se vytrhl za zamýšlení nad nejkouzelnějšími rty, jaké kdy spatřil, a odložil prázdný korbel. „Yorkshire,“ podal stručnou informaci.

„Aha – tím se to vysvětluje.“ Hugo uvážlivě přikyvl. „Divoký nespoutaný sever.“

„Tak hrozné to zase není.“ Philip se opřel o opěradlo. „Pokud vím, Mannering Park je poměrně významné sídlo.“

„Tak co pohledává ta půvabná slečinka tady?“

„Je to přece Henriettina neteř – její otec byl Henriettin jediný bratr. Každé léto k nám jezdili s lady

Manneringovou na návštěvu.“ Philip se vrátil do minulosti a před očima mu vyvstala mladá dívka s dlouhými, silnými copy usazená obkročmo na otcově oblíbeném honebním koni. „Nechávali tady Antonii, když objížděli v létě své známé. Trávila u nás spoustu času.“ Rozesmátá, upovídaná, ale nikdy na obtíž. Byla o deset let mladší, ale to ji v nejmenším nebrzdilo – a on se v její přítomnosti nedokázal schovávat za společenskou škrabošku zdvořilé odtažitosti. Sledoval, jak se Antonia proměňuje z příjemně chytré uličnice v inteligentní mladou dámu. Teď se však bude muset vyrovnat s její nejnovější proměnou.

„Přestali k nám jezdit, když jí umřel otec.“ Philip se odmlčel a provedl v hlavě rychlý výpočet. „Bude to osm let. Pokud si správně vzpomínám, lady Manneringová po manželově smrti prohlásila, že je příliš slabá na to, aby čelila společenským povinnostem. Henrietta má Antonii nesmírně ráda. Neustále ji zvala, ale jak se zdá, lady Manneringová se nedokázala bez dcery obejít.“

Hugo nakrčil čelo. „Takže slečně Manneringové se konečně podařilo uniknout z matčiných spárů?“

Philip zavrtěl hlavou. „Lady Manneringová před rokem zemřela. Henrietta se ihned chopila příležitosti a obnovila pozvání, ale pokud jsem správně rozuměl jejímu nesouvislému povídání, Antonia trvala na tom, že musí zůstat na Mannering Park, aby se starala o bratra – je o hodně mladší než ona.“ Philip se zamračil. „Nepamatuju si, jak je teď starý – dokonce se mi ani nevybavuje jeho jméno.“

„Každopádně to vypadá, že změnila názor.“

„Pode toho, jak Antonii znám, mi to nepřipadá moc pravděpodobné. Leda, že by prodělala radikální proměnu.“ Po chvíli Philip dodal: „Její bratr možná začal studovat v Oxfordu.“

Hugo zaznamenal nepřístupný výraz v přítelově obličeji a povzdechl si. „Nechci strašit, ale je to celé dost záhadné, pokud sis nevšiml.“

Philip ho probodl pohledem. „Co ti přijde záhadného?“

„Vždyť jsi tu dámu viděl!“ Hugo se napřímil a rozmáchl se rukou. „Bezespору je nádherná. Žádná uchichotaná holčička, ale zase ne tak stará, aby se jí nápadníci vyhýbali obloukem. A podle všeho není vdaná.“ Hugo se opět zabořil do křesla a zavrtěl hlavou. „To nedává smysl. Jestli je opravdu z tak dobré rodiny, jak říkáš, a tak dobře společensky situovaná, nechápu, že už po ní někdo před lety neskočil.“ Pak se opožděně zeptal: „Na severu přece taky existují džentlmeni?“

Philip vytáhl pomalu obočí. „Určitě ano – a nemůžou být všichni slepí.“ Pak se rozhostilo delší ticho, jak oba muži zvažovali situaci, která pro ně byla víc než neobvyklá. „Opravdu je to záhada,“ připustil Philip nakonec zahloubaně. „Napadá mě jediné vysvětlení. Patrně jsme po dlouhých letech první muži, kteří slečnu Manneringovou spatřili.“

Hugo rozšířil zvolna oči. „Ty si myslíš, že ji držela matka pod zámkem?“

„Ne přímo pod zámkem, ale něco na ten způsob. Mannering Park *stojí* o samotě a řekl bych, že se z lady Manneringové stalo něco jako poustevnice.“ Philip narovnal překřížené nohy a postavil se,

ve tváři nečitelný výraz. Uhladil si rukávy a pohlédl na Huga. „Omluv mě, budu muset vykonat ohlášenou návštěvu u Henrietty. Co se týče slečny Manneringové, obávám se, že se na ní podepsaly matčiny neduhy.“

Henrietta, lady Ruthvenová, se vyjádřila daleko jednoznačněji. „Je to zatracená škoda, jestli chceš znát můj názor. Ne!“ Pozvedla ruku a růžový podbradek se jí zavlnil rozčilením. „Vím, že o mrtvých se má mluvit jedině dobře, ale to, jak zacházela Araminta Manneringová s nebohou Antoní, bylo *strašné!*“

Nacházely se v Henriettině obývacím pokoji, v útulné místnosti plné zářivých kytic a výšivek s květinovými vzory. Henrietta seděla ve svém oblíbeném křesle u krbu. Philip stál před ní, jednu paži položenou ležerně na krbové římse. Na sedátku pod oknem pilně vyšívala Henriettina komorná Trant, s hlavou skloněnou soustředěně k práci a s našpicovanými ušima.

Henrietta pozvedla vybledlé modré oči rozpálené v tu chvíli zlobou, podívala se na Philipa a pokračovala: „Kdyby nebylo ostatních místních dam, dospívala by ta dívka bez nejmenšího *poněti* o dobrých společenských mravech.“ Henrietta nasadila zarputilý výraz a načechrala si šál. „A co se týče vhodných svazků – musím bohužel říct, že jsem si *značně jistá*, že ty byly poslední, co Aramintu zajímalo!“

Henrietta se mračila tak, že z ní šel téměř strach, a připomínala v tu chvíli rozlícenou sovu. Philip

usoudil, že ji musí trochu uklidnit. „Potkal jsem Antonii, když jsme přijeli. Přišlo mi, že z ní vyzařuje značná sebejistota a v podstatě se v ničem nezměnila.“

„Samozřejmě!“ Henrietta po něm vrhla pohrdavý pohled. „Antonia není neopeřené kuře ani ošklikvé káčátko. Araminta jí naložila na ramena celou tíhu starostí s jejich velkým starým domem a nechala jí ho celý řídit. Není divu, že Antonia umí vítat hosty a vystupovat jako hostitelka – dělá to už dlouhá léta. Kromě toho se musela starat o panství a také převzít péči o Geoffreyho. Překvapuje mě, že ji to břemeno všech nahromaděných povinností nezlomilo.“

Philip povytáhl obočí. „Její ramena – dokonce celé držení těla – tu tíhu krásně přestály.“

„Nedělej si z toho legraci!“ Henrietta ho probodla káravým pohledem a zabořila se hlouběji do křesla. „V každém případě to nebylo správné! Antonia měla už dávno rodinný dům opustit.“ S tím se odmlčela, pohrávala si chvíli s volánem a pak vzhlédla k Philipovi. „Nevím, jestli si na to pamatuješ, ale nabídli jsme se, že ji budeme podporovat – vezme-me ji do Londýna a uvedeme do vysoké společnosti. Postaráme se o to, aby vypadala k světu. Trval na tom tvůj otec – víš, že Horace měl pro Antonii odjakživa slabost.“

Philip přikývl, protože to byla pravda. Antonia dokázala už jako hubená dvanáctiletá holka osedlat otcova divokého a těžko zvladatelného honebního koně a vyrážela s ním na dlouhé projížďky po okolí. A otec jí v tom kupodivu nebránil, naopak

ji chválil a povzbuzoval. Stejně jako se netajil tím, že obdivuje její přímočaré sebevědomí, vlastnost, která se líbila i Philipovi.

„Vznášeli jsme námitky, dokonce jsme prosili, ale Araminta nás odmítala vyslechnout.“ Henriettě ztvrdly rysy. „Bylo naprosto jasné, že požaduje, aby jí Antonia dělala opatrovnici a paní domu, a nehodlá připustit, aby se dceři dostalo příležitosti vykonávat i jinou roli.“

Philip zůstal zticha, v obličejí odtažitý výraz.

„Časy se však změnilý,“ prohlásila Henrietta tónem, který nepřipouštěl odporu. „Rozhodla jsem se, že když je teď Antonia u nás, postarám se o nápravu.“ Pozvedla hlavu a probodla Philipa vyzývavým pohledem. „Chci ji vzít na začátku sezony do Londýna.“

Philipem to sdělení na okamžik otřásló, i když nedokázal určit, z jakého důvodu. Nedal však na sobě nic znát a jen se svým obvyklým klidem povytáhl obočí. „Vážně?“

Henrietta přikývla a nepřehlédnutelně tím potvrdila, že myslí své rozhodnutí zcela vážně.

Rozhostil se okamžik ticha, které Philip prolomil poněkud ostýchavou otázkou: „Smím se zeptat, jestli tvůj plán...“ máchl zvolna rukou, „... zahrnuje i jiné body?“

Henriettin vrásčitý obličej prozářil blažený úsměv. „Samozřejmě jí chci najít manžela.“

Philip na okamžik zcela znehybněl, bez náznaku jakýchkoliv emocí ve tváři. Pak sklopil víčka a zakryl oči. „Samozřejmě.“ Elegantně se poklonil, a když se narovnával, byl jeho výraz stejně bezvýrazný jako

tón hlasu. „Dole čeká Hugo Satterly – měl bych se k němu vrátit. Budeš tak hodná a omluvíš mě?“

Teprve když se za ním zavřely dveře a v chodbě odezněly jeho kroky, se Henrietta škodolibě zasmála. „Tak to nebyl tak špatný začátek.“

Trant přistoupila k jejímu křeslu, narovнала jí polštářek za zády a upravila několik šál, do nichž byla zabalená. „Jak to vypadá, už se setkali.“

„Ano – opravdu nám přeje štěstí!“ Henrietta celá zářila. „Zaplaťpánbůh, že tě sem Antonia poslala, abych nezaspala. Vidím jako znamení osudu, že Philip dorazil v okamžiku, kdy scházela ze schodů.“

„To je možná pravda, ale lord Ruthven nepůsobil, že by to na něj udělalo obzvlášť velký dojem. Být vámi, tak bych se nekojila příliš velkými nadějemi.“ Trant se o svou paní starala od doby, co se Henrietta provdala za zesnulého lorda Ruthvena, a zažila už spoustu mladých adeptek usilujících o převzetí role nové lady Ruthvenové. Přicházely a odcházely s takovou četností, že již dávno pochopila, v čem spočívají slabiny a citlivá místa stávajícího lorda Ruthvena. „Nechci, abyste byla sklíčená, když ten plán nevyjde.“

„Nesmysl, Trant!“ Henrietta se otočila ke své pomocnici. „Philipa pozoruju už šestnáct let, a jestli jsem se při tom něčemu naučila, tak je to skutečnost, že není nikdy jisté, co se mu odehrává v hlavě. Jeho reakce natolik otupila módní lhostejnost, že i kdyby ho někdy postihla... láska, povytáhl by jenom nepatrně obočí a zmohl se pouze na zdvořilou poznámku. Rozhodně se od něj nedají očekávat vášnivé projevy a divoká prohlášení. Jsem však pevně odhodlaná, Trant.“

„To mi neušlo.“

„Jsem plně odhodlaná dosáhnout toho, aby můj ležérně lhostejný nevlastní syn padl na kolena před Antonií Manneringovou.“ Henrietta na zdůraznění svých slov bouchla dlaní do opěradla křesla a pak se podívala po Trant, která se vrátila na původní místo pod oknem. „Musíš uznat, že Antonia je všechno, co Philip potřebuje.“

Trant nezvedla oči od šití a jen přikývla. „To opravdu je – v tom s vámi plně souhlasím. Společně jsme sledovaly, jak Antonia vyrůstá, a víme, odkud pochází – dostalo se jí dobrého vychování, je z dobré rodiny a má všechny náležité vlastnosti.“

„Přesně tak.“ Henriettě se rozzářily oči. „Lepší manželku by si Philip nemohl přát. A my se jen musíme postarat o to, aby si to uvědomil. Což by nemělo být nic těžkého – není padlý na hlavu.“

„Právě toho se obávám, abych byla upřímná.“ Trant utrhla nit a sáhla do košíku. „Sice působí ospalým dojmem, ale ve většině případech je zcela při smyslech a zatraceně mu to pálí. Pokud vytuší, co máte v úmyslu, vycouvá rychle z pasti. Ani ne tak proto, že by se mu nelíbila případná kandidátka, ale spíš kvůli tomu, že nesnáší, když ho někdo do něčeho nutí, pokud víte, jak to myslím.“

Henrietta se ušklíbla. „To samozřejmě vím. Nikdy nezapomenu na to, co se stalo, když jsem na týden pozvala slečnu Locksbyovou s rodinou a slíbila jsem jim, že Philip bude přítomen – pamatujeteš?“ Henrietta se otřásla. „Philipovi stačil jeden pohled, ne na slečnu Locksbyovou, ale na její matku, a vzpomněl si, že musí vyřídit nějakou neodkladnou

záležitost na Belvoir. *Taková* ostuda – celý týden jsem musela napravovat škodu.“ Henrietta si povzdechla. „Nejhorší na tom bylo, že jsem po tom týdnu byla jediné ráda, že se slečna Locksbyová nestane jeho manželkou – nesnesla bych paní Locksbyovou jako příbuznou.“

Trant vydala cosi podezřele podobného tlumenému odfrknutí.

„Tak dobře.“ Henrietta si načechrala šály. „Ujišťuju tě, že je mi jasné, že musíme postupovat opatrně – a to nejenom kvůli Ruthvenovi. Varuju tě, Trant. Kdyby se Antonia dovtípila, co mám v plánu, pravděpodobně by odmítla jakoukoliv spolupráci.“

Trant přikývla. „Ano. Představa manželských pout ji děsí stejně jako jeho lordstvo.“

„Přesně tak. Ale ať už se jim to líbí či nelíbí, vidím to jako svou povinnost. Jak už jsem řekla, nemyslím, že by mi náleželo Ruthvena kritizovat, ale právě v tomhle případě mám pocit, že ho jeho vrozená lenost vede k tomu, aby opomíjel závazky, které má vůči svému jménu a rodině. Musí se oženit a zajistit pokračování rodu – je mu už čtyřiačtyřicet a zatím nedal ani jednou najevo, že by ho zasáhl Amorův šíp.“

„Tak musím zasáhnout já.“ Henrietta se dostávala do čím dál tím většího varu, protože se očividně jednalo o její oblíbené téma. „Samozřejmě by bylo nejlepší, kdyby se v něm probudily něžné city, ale nemůžeme postavit svůj plán na nemožném. Ne! Musíme udělat, co je v našich silách, velice nenápadně a taktně, a napomocť tomu, aby se dali dohromady. Antonia je teď *moje* zodpovědnost,

i když si to třeba nechce připustit. A co se Ruthvena týče...“ Henrietta se odmlčela a položila si ruku na bujně poprsí „... považuju za svou nedotknutelnou povinnost vůči jeho ušlechtilému otci, abych se postarala o to, aby jeho syn zakotvil v bezpečném přístavu manželství.“

DRUHÁ KAPITOLA

Přesně v šest hodin stál Philip před zrcadlem nad krbem v salonku a lenivě si upravoval nákrčník. V domě bylo zvykem, že se rodina scházela v salonku půl hodiny před večeří, i když Henrietta to většinou nestíhala a přicházela až těsně před Fentonem.

Philip se zadíval na svůj odraz a ušklíbl se. Spustil ruku a rozhlédl se po místnosti. Když nenašel nic, čím by se mohl zabavit, začal přecházet sem a tam.

Cvakla klika. Philip se zastavil a napřímil – s napjatým očekáváním, které se nesplnilo. Do salonku vstoupil nesměle chlapec – nebo mladík? – a zastavil se, jakmile ho spatřil.

„Ehm... kdo jste?“

„Řekl bych, že na tohle bych se měl zeptat já tebe.“ Philip zaznamenal doširoka otevřené oříškově hnědé oči a hustou hřívu vlnitých blondatých vlasů. „Antoniin bratr?“

Mladík se začervenal. „Vy musíte být Ruthven.“ Philip naklonil hlavu a mladík se ještě víc zapýřil. „Omlouvám se – ano, jsem Geoffrey Mannering. Přijel jsem se sestrou na návštěvu, jak patrně víte.“ Geoffrey napřáhl ruku a pak ji téměř zase spustil, ztělesnění naprosté nejistoty.

Philip mu pomohl vyřešit situaci tím, že mu ruku pevně stiskl. „To jsem nevěděl,“ opáčil a pustil ruku. „Kdybych se však na tím zamyslel, patrně bych se dovtípil.“ Prohlédl si chlapcův otevřený obličej a povytáhl obočí. „Předpokládám, že sestra měla pocit, že tě musí mít pod ochrannými křídly.“

Geoffrey se ušklíbl. „Přesně tak.“ Podíval se Philipovi do očí a opět se zapýřil. „I když měla svým způsobem pravdu. Byl bych zatra-“ rychle se zarazil, aby nepoužil nevhodné slovo „blázen, kdybych zůstal zahrabaný na Manneringu úplně sám.“

Philip rychle poupravil svůj názor. Ubral Geoffreymu na věku a přidal na inteligenci. Naklonil hlavu. Chlapec měl stejnou alabastrovou pokožku jako sestra, nedotčenou sluncem – což bylo v jeho věku neobvyklé. „Přijel jsi na prázdniny?“

Geoffrey opět zčervenál, ale tentokrát radostí. „Ještě jsem nezačal studovat. Ale začnu v příštím semestru.“

„Takže tě přijali?“

Geoffrey hrdě přikývl. „Ano. Ale nebylo to snadné, protože je mi teprve šestnáct.“

Philip se pousmál. „Od Manneringa bych nic jiného nečekal.“ Mluvil ze zkušenosti. Znal už celé roky Antonii, věděl, jak je chytrá, a tak se nabízelo, že bratr bude stejný.

Geoffrey nepřítomně přikývl, zabraný do bezprostředního zkoumání Philipova kabátu. „Patrně si na to nepamatujete, ale už jsem tady *byl*, před mnoha lety, když nás rodiče nechávali s Antonii u Henrietty. Většinu času jsem však trávil v dětském pokoji, a když jsem nebyl tam, byl jsem u Henrietty.“

Chovala se ke mně nesmírně... *mateřsky* bude asi nejpřesnější výraz.“

Philip položil ruku na krbovou římsu a kysele se pousmál. „Kupodivu si na to pamatuju. A nedokážeš si představit, jakou jsem měl radost, když Henrietta nasměrovala své mateřské nadšení nejprve na Antonii a potom na tebe. Mám Henriettu nesmírně rád, ale náš vztah by patrně nebyl tak harmonický, kdyby si nenašla jiné vhodnější cíle a vybíjela si své opatrovnické pudy na mně.“

Geoffrey se na Philipa zkoumavě zadíval. „Vždyť už jste musel být... skoro dospělý, když se Henrietta provdala za vašeho otce.“

„Rozhodně jsem nebyl žádný stařec – bylo mi pouhých osmnáct. A jestli si myslíš, že unikneš před Henriettinou mateřskou péčí jenom proto, že je ti šestnáct, hluboce se mýlíš.“

„To už jsem pochopil!“ Geoffrey se znechuceně ušklíbl, otočil se, popadl porcelánovou figurku a začal jí otáčet v ruce. „Občas,“ svěřil se tiše, „mám pocit, že pro ně zůstanu navždycky dítětem.“

Philip si smetl z rukávu smítko prachu. „Nelámej si kvůli tomu zbytečně hlavu,“ prohlásil tónem muže k muži. „Zbývá už jenom několik týdnů a pak ti budou muset popustit oštěže.“

Geoffrey protáhl výmluvně obličej. „V tom právě spočívá problém – obávám se, že to neudělají. Nikdy mi nedopřáli svobodu.“ Nakrčil zachmuřeně čelo. „Matka mě odmítala pustit do školy – musel jsem se vzdělávat doma se soukromými učiteli.“

Jejich důvěrný rozhovor přerušil zvuk otvírajících se dveří. Do místnosti vstoupila Antonia a Philip se

napřímil. Geoffrey si toho všiml. Odložil figurku a následoval ostentativně jeho příkladu.

„Dobrý večer, Antonie.“ Philip pozoroval, jak se k němu blíží, nepopsatelně krásná v jemném žlutém hedvábí. Pableskující látka jí zdůrazňovala křivky těla, lepila se na ni a vzápětí volně splývala, zakrývala a odhalovala mučivé detaily. Kolem hlavy měla obtočenou zlatou záplavu vlasů, ve tváři otevřený výraz a v oříškově hnědých očích jako obvykle přímý pohled.

„Mylorde.“ Antonia naklonila půvabně hlavu a přejela očima na bratra. „Geoffrey.“ Poněkud jí uvadl poklidný úsměv na rtech. „Jak vidím, už jste se stačili seznámit.“ V hloubi duše doufala, že se v bratrovi neprobudila okamžitá antipatie – pocit, která dával najevo pokaždé, když se setkal s džentlmeny.

Philip opětoval její úsměv. „Povídali jsme si s Geoffreyem o jeho nastávající akademické kariéře a dobrodružstvích s ní spojených.“

„Dobrodružství?“ Antonia zamrkala, pohlédla na bratra a pak zpátky na Philipa.

„Samozřejmě, dobrodružství,“ potvrdil Philip. „Nebo alespoň tak jsem prožíval studia já. Pochybuj, že by se od té doby cokoliv změnilo. Vrcholná dramata, nepředvídatelné zvraty, život ve svých nejruznějších podobách. Přesně to je zkušenost, kterou mladý džentlmen potřebuje na cestě ke světaznalému sebevědomí.“

Antonia rozšířila oči. „Světaznalé sebevědomí?“

„Zkušenost, schopnost cítit se doma v jakékoliv společnosti, znalost, jak se postavit světu.“ Philip se rozmáchl zeširoka rukou a zeptal se Antonie. „Jak

jinak si myslíš, že se mladí muži stávají džentlmeny, jako jsem já, má drahá?“

Antonii se zachvěla na jazyku odpověď – ale ještě včas ji spolkla. „To se neodvážuju posoudit,“ pravila místo toho co nejpřísnějším tónem. Ze škádlivých ohníčků ve Philipových očích se jí zvláště svíral žaludek. Rychlý pohled na Geoffreyho jí prozradil, že předčasně vyzrálému bratrovi neušel význam žertovné poznámky jejich hostitele. Pozvedla bradu a podívala se Philipovi zpříma do očí. „Jsem si jistá, že *akademická* studia budou pro Geoffreyho nesmírně přínosná.“

Philip by si určitě neodpustil protiútok, ale nedostal se k tomu, protože se opět otevřely dveře a vstoupila tentokrát Henrietta a v těsném závěsu za ní Hugo.

Antonia se otočila k tetě a překvapilo ji při tom zklamání, které se mihlo Philipovi v obličejí. Tak kratičké, že si nebyla jistá, jestli ji neošálily smysly, a pokud neošálily, zda si ten výraz správně vyložila. Než se však na tím stačila zamyslet, vešel Fenton a oznámil, že se podává večeře.

„Prokážete mi tu čest, má drahá?“

Antonia se otočila a zjistila, že jí Philip nabízí rámě. Pohlédla do chodby a spatřila, že Hugo podpírá Henriettu a oba jsou ponořeni do zaujatého rozhovoru. Tak nasadila královský výraz a s důstojnou poslušností se zavěsila do Philipova rámě. „Jak si přejete, mylorde.“

Philip si povzdechl. „Ach, co všechno musí pán tohohle domu přetrpět.“

Antonii zacukalo v koutcích úst, ale zůstala zticha. Společně vykročili jako první směrem k jídelně.

Dohromady jich bylo pět, takže Philip měl místo v čele stolu a Henrietta na opačném konci naproti němu, z jedné strany Huga Satterlyho a z druhé Geoffreyho. Philip dovedl Antonii na její místo vedle Geoffreyho, na židli nejbliž u své vlastní.

Konverzace se nejdříve točila kolem všeobecných témat a Hugo pak přidal k dobru řádku nejnovějších drbů. Philip je už všechny slyšel, tak jen trpělivě čekal, až Henrietta ukojí svůj hlad po novinkách a Hugo zodpoví všechny její nevyhnutelné otázky. Se stejnou lačností hltal Hugovy zábavné poznámky i Geoffrey, celý nedočkavý, až bude smět vstoupit do světa, o němž Hugo vypráví.

Philip se nepatrně usmál, pohnul se na židli a zachytil pohledem Antonii. „Podle toho, co jsem slyšel od Henrietty, jsi vedla v posledních letech velice poklidný život.“

Antonia se mu podívala zpříma do očí, ve tváři vážný výraz, podle Philipa dokonce trochu zasmušilý. Pokrčila zlehka rameny. „Matka byla nemocná. Nezbýval čas na lehkovážnosti. Samozřejmě, když jsem dosáhla potřebného věku, dámy z mého okolí mě zvaly na společenské akce.“ Fenton jí odebral talíř a Antonia se podívala stranou. „Na setkání v Harrogate.“

„V Harrogate.“ Philipovi zachoval nezúčastněný výraz, ale uvnitř se v něm zvedla vlna nevole. To už také mohli Antonii zaživa pohřbít. Počkal, až Fenton naservíruje další chod, a potom se zeptal: „Ale tvoje matka určitě také něco pořádala?“

Antonia napíchla na vidličku kousek kambaly v husté, sladké chlebové omáčce a zavrtěla hlavou. „Ne po otcově smrti. Samozřejmě jsme přijímali

návštěvy, ale matka většinou zůstávala nahoře ve své ložnici, protože se necítila dobře.“

„Chápu.“

Philip si tou dvouslabičnou poznámkou od Antonie vysloužil letmý pohled. „Nemysli si, že jsem trpěla uzavřená v naprosté samotě a snila o veselejších životě.“ Antonia se natáhla po míse se smrží a nabídla Philipovi. „Rozhodně jsem se nenudila a měla jsem plné ruce práce s vedením domácnosti a s řízením panství. Matka se nikdy nezotavila natolik, aby byla schopná vykonávat podobné úkoly. A také jsem se starala o Geoffreyho. Matka se neustále strchovala, že je churavý, což nebyla samozřejmě pravda. Obávala se však, že podědil její chatrné zdraví. Nic ji nemohlo přesvědčit o opaku.“

Philip se jí podíval přes rameno. Geoffrey byl plně zabraný do rozhovoru na opačném konci stolu. „Když už mluvíme o Geoffreym, jak se ti podařilo sehnat učitele, kteří s ním dokázali udržet krok? Určitě byl hodně náročný žák.“

Okamžitě poznal, že našel klíč k tématu, které leží Antonii obzvláště na srdci. Rozzářily se jí oči. „To rozhodně byl. Už v devíti předčil místního kaplana.“

Následoval živý výčet Geoffreyho úspěchů prošípaný příhodami o lumpárnách, nehodách a prostých venkovských radovánkách. Philip si při naslouchání popisu hlavních událostí Geoffreyho dětství a dospívání udělal obrázek o tom, jaký život vedla Antonia. Čas od času ji povzbudil, aby vyprávěla dál a odhalila víc ze svého soukromí, a čím dál tím víc si uvědomoval, že se překvapivě často zmiňuje o onom nejmenovaném kaplanovi.

Odložil vidličku a chopil se sklenice s vínem. „Jak se zdá, ten váš kaplan bral své povinnosti nesmírně vážně.“

Antonia se procítěně usmála. „Ano, to je pravda. Pan Smothingham pro mě představoval velkou pomoc. Je to skutečný rytíř – nesmírně kavalírská duše.“ Antonia zabořila s povzdechem lžičku do angreštového krému, který před ni postavil Fenton.

Philipa napadlo, jak je možné, že cítí tolik nenávisť k nevinnému kurátorovi, kterého nikdy nepotkal. Odkášlal si. „Henrietta se zmínila o tom, že má v plánu odjet na začátku společenské sezony do Londýna.“

„To je pravda.“ Antonia nechala odeznít na jazyku nakyslou příchut' moučnicku a pak počastovala Philipa pohledem. „Pozvala mě, abych jí dělala doprovod. Doufám, že proti tomu nemáš žádné námitky.“

„Námitky?“ Philip se přinutil rozevřít překvapěně oči. „Ani v nejmenším.“ Popadl lžičku a zaútočil na nadýchaný moučnick. „Naopak se mi uleví, když budu vědět, že ji doprovázíš právě ty.“

Antonia se usmála a věnovala se moučnicku.

Philip odsunul svůj stranou a natáhl se místo něj po vínu. Zhluboka se napil, oči upřené na Antonii. „Pochopil jsem správně, že chceš vzít útokem vysokou společnost?“

Antonia odpověděla dalším ze svých znepokojivě přímých pohledů. „Nejsem si jistá.“ Povytáhla obočí a našpulila malinko rty. „Myslíte, že by mě to bavilo?“

Philip se proti své vůli zadíval na její plné, fascinující rty. Pozoroval, jak si po nich přejíždí jazykem a zanechává na nich vlhkou stopu. Zhluboka

se nadechl a nasadil naprosto netečný výraz. Pomalu pozvedl oči a setkal se s Antoniíným pevným pohledem. „To se, má drahá, neodvažuju předpovědět.“

Na to, co chce dělat v Londýně, ses jí zeptal jenom proto, abys měl jistotu, že se nechala do Henriettina plánu zatáhnout dobrovolně, ujišťoval se Philip. Tvoje pohnutky byly naprosto nesobecké. Když se Henrietta k něčemu rozhodne, nic ji v tom nezastaví, a pokud jsi správně porozuměl náznakům, je odhodlaná postarat se o Antoniinu budoucnost.

„Nemám dneska večer náladu na kulečník.“ Philip do sebe hodil poslední hlt portského, postavil se a narovnal si kabát. „Pojďme se připojit k dámám.“

Geoffrey, poprvé v životě povýšený do řad džentlmenů popíjejících po večěři portské, na tom návrhu neviděl nic podivného.

Hugo byl mnohem zkušenější. Ohromeně se na Philipa podíval.

Ten ho však ignoroval a bez jediného slova na vysvětlenou zamířil k salonku.

Pokud překvapilo neslýchané porušení zaběhnutého zvyku Henriettu, nedala to na sobě znát. Jen vzhlédla od šití, usazená pohodlně na pohovce, a vlídně se usmála. „Skvělé – přesně tohle jsme potřebovaly. Geoffrey, zazpívejte nám s Antonií duet.“

Henrietta ukázala na klavír před vysokým oknem otevřeným na terasu. U klavíru seděla Antonia, prsty položené na klávesách. Lehký vítr přinášel oknem mírné vůně léta.

Geoffrey poslušně přikývl a vykročil k sestře. Antonia se na něj vřele usmála, přerušila hru a natáhla se

po hraničce not na okraji klavíru. Philip se svou obvyklou lenivou elegancí následoval Geoffreyho. Hugo se zastavil u pohovky, zadíval se na malé procesí směřující ke klavíru, pokrčil rameny a přidal se k němu.

„Tak to pojďme zkusit, co říkáš?“ Antonia opřela o stojánek noty.

Geoffrey po nich přelétl očima a přikývl.

Philip zaujal postavení po straně klavíru, odkud viděl Antonii do obličeje. Antonia přeběhla prsty po klávesách a místnost naplnily první tóny staré balady. Pak vzhlédla a zachytila Philipův pohled. Na rtech jí zahrál nepatrný úsměv a chvíli se dívali jeden druhému do očí. Potom sklonila hlavu a balada nabrala na síle.

Antonia se dala společně s bratrem do zpěvu, Geoffrey čistým tenorem a Antonia sytější hlasem. Jednu sloku odzpívala sama. Philip zavřel na okamžik oči a zaposlouchal se do jejího hlasu. Byl mnohem zvučnější, než si pamatoval, už dávno nejemný hlásek mladé dívky, ale hřejivý kontraalt.

Ke zpěvu se opět přidal Geoffrey a Philip otevřel oči. Spatřil, že se Antonia na Geoffreyho povzbudivě podívala a pak se pustila do závěrečného verše. Když odezněly poslední tóny, Henrietta a Hugo se spontánně roztleskali.

Geoffrey se začervenal, přešlápl z nohy na nohu a mávl odmítavě rukou, jako by chtěl naznačit, že si ten potlesk nezaslouží. Antonia ho pokárala láskyplným pohledem a pak se otočila a podívala se Philipovi s úmyslnou přímostí do očí. Po rtech jí přeběhl úsměv a povytáhla jemné obočí. „Odvážíte se, mylorde?“

Philip zachytil v její výzvě nejméně dva významy. Nebyl si jistý, jestli v ní nezazněl i třetí. Naklonil ležérně hlavu, narovnal se a uposlechl význam, který se nejvíc nabízel. Obešel klavír a položil Geoffreymu ruku na rameno. „Obávám se, že po tak skvělém výkonu vás všechny zklamu, ale kdyby se pro mě našla nějaké *prostá* balada, pokusím se ze sebe vydat to nejlepší, co ve mně dřímá.“ Zaujal postavení u Antoniina ramene. Hugo se postavil na jeho místo po straně klavíru.

Antonia se pochvalně usmála a spustila poklidnou vesnickou baladu. Philipův silný baryton překonával bez potíží měnící se kadence. Huga nečekaně příjemná zábava uchvátila natolik, že přispěl rozpustilým námořnickým popěvkem s opakujícím se refrémem. Antonia mu dodala na rozvernosti tím, že prodlužovala dlouhý tón na konci každého předposledního řádku. Popěvek měl dvacet slok. Nejprve se přidal Geoffrey a potom Philip, aby napomohl Hugovi na nejzertovnějších místech. Když skončili, lapali všichni po dechu a prohýbali se smíchem.

Rozveselená Henrietta je odměnila bouřlivým potleskem a oznámila, že se bude podávat čaj.

Antonia se otočila na stoličce a zjistila, že Philip stojí stále vedle ní. Pozvedla k němu oči rozzářené smíchem a vyhledala jeho. Philip se tvářil uvolněně, ale šedivý pohled měl zastřený. Antonia povytáhla rozvážně obočí a pak sledovala, jak se na jeho pevně tvarovaných rtech rodí nepřehlédnutelný úsměv.

Philip napřáhl ruku. „Čaj, má drahá?“

„Zajisté, mylord.“ Antonia vystrčila bradu, položila mu prsty do dlaně a ucítila, jak je Philip sešel. Paží jí proběhlo podivné zachvění a začalo